

Arrest

nr. 152 414 van 14 september 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, handelend als wettelijke vertegenwoordiger van X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 22 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 juni 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel tot terugbrenging (bijlage 20 en bijlage 38).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat L. DE MEYER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. D.X.F., een minderjarig Nederlands onderdaan, diende op 11 december 2013 een aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 23 juni 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel tot terugbrenging.

Deze beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, die verzoekster op 1 april 2015 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 11/12/2013 werd ingediend door: Naam: [F.D.X.], Nationaliteit: Nederland ; [...] en Naam: [W.J.J.M.], Nationaliteit: Nederland ; [...] om de volgende reden geweigerd :

Reden van de beslissing :

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie:

De aanvraag tot verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, ingediend op 11/12/2013 (art . 50 §2, 4° van het KB van 08.10.1981) werd niet ondertekend door een bevoegd persoon.

De aanvraag vermeldt de namen van de minderjarige kinderen maar werd helemaal niet ondertekend door de ouder(s) of wettelijk vertegenwoordiger.

Overeenkomstig Art. 372 + art 388BW is betrokkene zelf juridisch onbekwaam en afhankelijk.

Een minderjarige kan zelf geen administratieve handelingen stellen zoals bijvoorbeeld in eigen hoofde een aanvraag van verklaring tot inschrijving indienen.

Een minderjarige dient door zijn ouder(s) of voogd vertegenwoordigd en bijgestaan [te] worden. In het belang van het kind en ter bescherming van zijn rechten dient het vergezeld te zijn en te verblijven bij zijn wettelijk vertegenwoordiger: ouder(s) of voogd.

De kinderen verblijven, in België, bij de moeder ([A.C.]).

De moeder heeft nagelaten om de ingediende aanvraag, als vertegenwoordiger van de minderjarige, te ondertekenen.

Ongeacht de voorgelegde stavingsstukken die al dan niet tijdig werden voorgelegd, dient de aanvraag afgesloten te worden.

De aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden voor de minderjarige werd niet rechtsgeldig ingediend en is bijgevolg onontvankelijk.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot terugbrenging, waarvan de motivering is opgenomen in twee akten, is gemotiveerd als volgt:

“Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Na afweging van de algemene belangen van de samenleving enerzijds en de individuele belangen van de vreemdeling anderzijds, waarbij dient gewezen te worden op de omstandigheid dat er nooit sprake is geweest van rechtmatig verblijf in hoofde van het kind en het feit dat er geen objectieve belemmeringen zijn aangetoond om in het land van herkomst verder op te groeien en een gezinsleven op te bouwen, wordt het niet onredelijk geacht om aan de mevrouw [A.C.] [...] het bevel te geven om de genaamde [F.D.X.], [...] en [W.J.J.M.] [...] beide van Nederlandse nationaliteit, binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen zijn of naar de plaats waar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven.”

[...]

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan [A.C.] [...] van Surinaamse nationaliteit [...] bevel gegeven om de genaamde [F.D.X.] [...] en [W.J.J.M.] [...], beide van Nederlandse nationaliteit, [...] binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen zijn of de plaats waar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven.

Art. 7, al1, 2°: de betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de duur van het kort verblijf gemachtigd in toepassing van het internationaal akkoord of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn verstreken is. De verblijfsaanvraag van de betrokkene werd geweigerd, ZIE VOORZIJDE BIJLAGE 20”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 6, 9, 19 en 27 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van *“het hoger belang van het kind”*.

Zij stelt het volgende:

“Het is in het belang van het kind van verzoekster dat hun verblijf en het verblijf van zijn moeder in België toegelaten wordt om als zodanig het bestaan en de samenwoning van een werkelijk en effectief gezin veilig te stellen.

Overeenkomstig het Kinderrechtenverdrag dient het belang van het kind voorop te staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan en moet de overheid de rechten, plichten en verantwoordelijkheden van ouders en voogden respecteren (artikelen 3 en 5).

Artikel 9 het Kinderrechtenverdrag bepaalt tevens dat het kind recht heeft om bij de beide ouders te leven en op omgang met beide ouders indien het kind van een of beide ouders gescheiden is.

Dat derhalve verweerder gehouden was, gelet op de Nederlandse nationaliteit van verzoeksters kind, en gelet op het belang van het kind (welke in alle omstandigheden dient te primeren), het verblijf van meer dan drie maanden van verzoekster en haar kind in België toe te staan.

Dat bij het nemen van een beslissing ten aanzien van verzoekster (en haar kind) geenszins verweerder heeft rekening gehouden met het belang van het kind en de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag.”

3.1.2. De Raad dient te benadrukken dat de artikelen 6, 9, 19 en 27 van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

Tevens moet worden gesteld dat niet blijkt dat de bestreden beslissingen op zich tot gevolg hebben dat D.X.F. en verzoekster – waarvan niet blijkt dat deze tot een verblijf in het Rijk van meer dan drie maanden werd toegelaten of gemachtigd – van elkaar gescheiden dienen te leven of dat de omgang van deze minderjarige met verzoekster wordt bemoeilijkt en dat het uitgangspunt van verzoeksters grief dus enige grond heeft.

Een schending van *“het hoger belang van het kind”* kan niet worden vastgesteld.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 40ter en 42, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 51, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van het zorgvuldig-

heidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging. Zij houdt tevens voor dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Art. 42 Vw. stelt het volgende : “§ 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier”.

Art. 51 van het K.B. dd. 8.10.1981 :

“§ 1. Indien een burger van de Unie niet alle vereiste bewijsstukken overlegt binnen drie maanden na de indiening van zijn aanvraag voor een verklaring van inschrijving, weigert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag, zonder hem het bevel te geven om het grondgebied te verlaten, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.

In dit geval beschikt de burger van de Unie over een bijkomende termijn van een maand om de vereiste documenten over te leggen. Deze bijkomende termijn van een maand begint te lopen vanaf de kennisgeving van de in het eerste lid bedoelde bijlage 20.

Indien de burger van de Unie nog altijd niet beschikt over de vereiste documenten binnen de bijkomende termijn van een maand bedoeld in het eerste lid, weigert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.

Indien de burger van de Unie de vereiste documenten overlegt binnen de termijn van drie maanden, eventueel verlengd met een maand, stuurt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag onmiddellijk door aan de gemachtigde van de Minister, behalve indien het recht op verblijf onmiddellijk aan de burger van de Unie is toegekend conform § 3.

§ 2. Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, en mits de documenten bedoeld in artikel 50, § 2, werden overgelegd binnen de termijn van drie maanden, eventueel verlengd met een maand, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie een verklaring van inschrijving overeenkomstig het model van bijlage 8 af”.

Dat verzoeksters dochter op 11 december 2013 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving heeft ingediend bij de stad Antwerpen.

Dat echter pas op 23 juni 2014, zijnde meer dan zes maanden later, een beslissing aangaande deze aanvraag werd genomen.

Dat echter verweerder, overeenkomstig het art. 51§2 van het K.B. van 8 oktober 1981 en het art. 42 § Vw., geen bijlage 20 meer kon nemen aangaande deze aanvraag en gehouden was aan verzoeksters kind een verklaring van inschrijving af te leveren.

Dit is in casu niet gebeurd waardoor er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en volledig onterecht verzoekster een bijlage 20 en bijlage 38 werd betekend.

Dat de [aan] verzoekster betekende beslissingen dd. 23.06.2014 derhalve in strijd zijn met het art. 51§2 van het K.B. van 8 oktober 1981 en het art. 42 §1 Vw.

2.2

Dat verweerder in de bestreden beslissing (bijlage 20) stelt dat verzoeksters dochter niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie nu de aanvraag niet werd ondertekend door een bevoegd persoon.

Dat verzoekster in eerste instantie opmerkt dat nergens in de Vreemdelingenwet als voorwaarde voor een aanvraag voor een verklaring van inschrijving geldt dat deze dient te worden ondertekend door een meerderjarige persoon.

Dat derhalve bijkomende voorwaarden worden toegevoegd aan de wet waardoor er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

Dat verzoekster in tweede instantie opmerkt dat zij door de Stad Antwerpen (die op de hoogte is van de minderjarigheid van haar dochter) nooit werd uitgenodigd om de aanvraag van haar minderjarige dochter te ondertekenen waardoor er sprake is van schending van de zorgvuldigheidsplicht en van verzoeksters rechten van verdediging.”

3.2.2.1. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de D.X.F., op 11 december 2013 – op het ogenblik dat zij dertien jaar oud was – een aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving indiende. Gelet op haar leeftijd kan D.X.F. op voormelde datum niet als handelingsbekwaam worden beschouwd.

Het gegeven dat in artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet en in artikel 51, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 nergens expliciet wordt gesteld dat de vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient handelingsbekwaam moet zijn impliceert niet dat de algemene regel – die voortvloeit uit de door verweerder aangegeven bepalingen van het Burgerlijk Wetboek – dat een minderjarige handelingsonbekwaam is en geen rechtshandelingen zonder zijn wettelijke vertegenwoordiger(s) kan stellen in casu geen toepassing zou vinden of meer specifiek dat een minderjarige vreemdeling, zonder enige formele tussenkomst van zijn ouders, handelingen zou kunnen stellen die erop zijn gericht een emigratie naar België te bewerkstelligen.

Uit artikel 42 van de Vreemdelingenwet – bepaling die op zich niet voorziet in enige sanctie indien niet binnen de zes maanden een standpunt wordt ingenomen omtrent een aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving – kan ook niet worden afgeleid dat verweerder een aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving niet zou kunnen weigeren omdat deze niet door een hiertoe bekwaam persoon werd ingediend.

Verzoekster kan voorts niet worden gevolgd in haar betoog dat de aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving die door haar handelingsonbekwame dochter werd ingediend, gelet op de bepalingen van artikel 51, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, in casu hoe dan ook diende te worden ingewilligd louter omdat een bepaalde termijn sedert het indienen van de aanvraag is verstreken. Een bepaling uit een koninklijk besluit kan, gelet op de hiërarchie der rechtsnormen, immers geen afbreuk doen aan de in de wet bepaalde regels inzake het ouderlijk gezag en de bekwaamheid van minderjarigen. Opdat de bepalingen van artikel 51, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 toepasselijk zouden zijn dient een regelmatig ingediende verblijfsaanvraag te bestaan.

De beschouwingen van verzoekster laten niet toe te besluiten dat verweerder een manifeste beoordelingsfout maakte, dat hij de bestreden beslissingen nam met miskenning van de motiveringsplicht of dat artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet en artikel 51, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 werden geschonden.

3.2.2.2. Door erop te wijzen dat het bestuur waarbij D.X.F. haar aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving indiende haar niet attent maakte op het feit dat het haar, als wettelijke vertegenwoordiger van D.X.F., toekwam om een dergelijke aanvraag in te dienen toont verzoekster niet aan dat verweerder zelf niet na een deugdelijk onderzoek van de ingediende verblijfsaanvraag tot zijn besluit kwam en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden. Van een ouder kan daarenboven worden verwacht dat hij weet dat zijn minderjarig kind geen aanvraag die erop is gericht zijn verblijfplaats naar een ander land over te brengen kan indienen.

3.2.2.3. De uiteenzetting van verzoekster laat ook niet toe te besluiten dat de rechten van verdediging door verweerder werden miskend. De bestreden beslissingen verhinderen verzoekster ook niet om, alleen of samen met de vader van D.X.F. indien zij het ouderlijk gezag gezamenlijk uitoefenen, een aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving met betrekking tot dit kind in te dienen.

3.2.2.4. Verzoekster zet voorts in haar tweede middel niet uiteen waarom zij van oordeel is dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en de hoorplicht zouden zijn geschonden, zodat deze onderdelen van het middel, bij gebrek aan een passende toelichting, onontvankelijk zijn.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op

gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsprincipe en van de rechten van verdediging. Zij stelt daarnaast nogmaals dat verweerder een manifeste beoordelingsfout maakte.

Zij licht haar standpunt als volgt toe:

“Tenslotte wil verzoekster verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoekster, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent haar gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster en haar dochter uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoekster wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat zij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster is.

Daarnaast stelt het artikel 74/13 Vw. het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en het art. 74/13 Vw. , geen rekening hield met verzoeksters kinderen (waarvan 2 minderjarig zijn) en gezinsleven in België (cf. stuk 2).

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en met het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd.”

3.3.2.1. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van dit artikel volgt dat het niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoekster kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

De hoorplicht vormt evenwel een beginsel van behoorlijk bestuur en dient derhalve door verweerder als dusdanig wel in aanmerking te worden genomen.

Verzoekster maakt evenwel niet aannemelijk dat zij informatie kon verstrekken die verweerder er kon van weerhouden vast te stellen dat haar dochter een aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving indiende, terwijl dit kind hiertoe niet bekwaam was. Zij toont ook niet aan dat zij verweerder inlichtingen had kunnen verstrekken die hem ervan hadden kunnen weerhouden te besluiten dat D.X.F. langer in het Rijk verbleef dan toegelaten. Zij toont dan ook niet aan dat zij enig belang heeft bij het aanvoeren dat de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten werd miskend bij het nemen van de bestreden beslissing.

4.4.2.2. Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoekster ook niet worden gevolgd in haar bewering dat de rechten van verdediging werden geschonden.

4.4.2.3. Verzoekster kan verder niet dienstig verwijzen naar artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG. Deze richtlijn heeft immers tot doel de voorwaarden te bepalen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven (cf. artikel 1 van de richtlijn 2003/86/EG) en het is niet betwist dat verzoeksters dochter een Nederlands onderdaan is die niet in het kader van een gezinshereniging, doch als beschikker van voldoende bestaansmiddelen tot een verblijf in het Rijk wenste te worden toegelaten. Voormelde richtlijn is in voorliggende zaak bijgevolg niet van toepassing.

4.4.2.4. Verweerder heeft in de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging aangegeven dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat D.X.F. niet verder in haar land van herkomst zou kunnen opgroeien en een gezinsleven zou kunnen opbouwen en het dus niet onredelijk wordt geacht om verzoekster het bevel te geven dit kind en een andere minderjarige dochter terug te brengen naar het land vanwaar zij komen en waar zij legaal kunnen verblijven. Verzoekster – die deze vaststelling daarenboven niet betwist – kan dan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voortvloeiende verplichting om alvorens een verwijderingsbeslissing te nemen rekening te houden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven. Het is tevens voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit heeft tot gevolg dat wanneer een ouder, zoals verzoekster, in België niet tot een verblijf is toegelaten of gemachtigd en het Rijk dient te verlaten, het in het belang is van de jonge kinderen dat zij deze ouder vergezellen teneinde hun belangen en de gezinseenheid niet te schaden. Verzoekster toont verder niet aan dat D.X.F. enig gezondheidsprobleem heeft dat verweerder onterecht niet in aanmerking heeft genomen. In deze omstandigheden kan niet worden geconcludeerd dat verweerder de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

4.4.2.5. Verzoekster toont met haar toelichting niet aan dat verweerder niet na een zorgvuldig onderzoek tot zijn besluit is gekomen en haar uiteenzetting laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of enige beoordelingsfout blijkt derhalve niet.

4.4.2.6. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster op geen enkele wijze uiteenzet waarom in casu zou moeten worden besloten tot het bestaan van een dergelijke kennelijke wanverhouding.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK